

РЕШЕНИЕ

№ 6871

гр. София, 19.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.12.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10712** по описа за **2025** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. М. М., като пълномощник на Д. С. В. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ №2785/22.07.2025г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 147^{-ми} състав по н.а.х. дело №4718/2025г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт и моли касационната инстанция да го отмени и вместо него по същество на спора да отмени и Наказателно постановление (НП) №24-4332-033589/14.02.2025г., издадено от началник на Група в Отдел „Пътна полиция“ на Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР). Твърди, че в оспореното НП не е посочено конкретно мястото където е било установено твърдяното нарушение, с което според него, съществено е било нарушено изискването на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН и съответно е било накърнено правото му на защита. Други пороци на обжалвания съдебен акт не са посочени. Претендира за разноски.

Ответникът – НАЧАЛНИК група в Отдел „Пътна полиция“ на Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР), оспорва касационната жалба. В писмени бележки от 09.12.2025г. излага доводи, че решението на първостепенния съд е правилно и не са налице касационни основания за неговата отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от касатора адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор Ю. от Софийска градска прокуратура (СГП) дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №24-4332-033589/14.02.2025г., издадено от началник Група в Отдел „Пътна полиция” при СДВР, на Д. С. В. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 (петдесет) лева, на основание чл.183, ал.4, т.6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) за това, че на 23.12.2024г. около 00⁵⁴ часа в [населено място], управлява собствения си лек автомобил марка БМВ с държавен контролен номер (ДК №) СА5055АС, по [улица]от [улица]към ул. „8^{ми} декември“ и срещу №10, по време на управление използва мобилен телефон без устройство, което да позволява използването му без участието на ръцете, с което виновно е нарушил разпоредбата на чл.104а ЗДвП.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №24-4332-033589/ 14.02.2025г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административно-наказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компроментират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП достатъчно конкретно са описани нарушението и обстоятелствата при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът В. е извършил вмененото му нарушение на чл.104а ЗДвП във връзка с което правилно е била ангажирана административно-наказателната му отговорност.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 147^{ми} състав.

С нормата на чл.104а ЗДвП е въведена забрана водачите на моторни превозни средства (МПС) да използват мобилни устройства за комуникация или други мобилни устройства по време на управление на превозното средство, освен чрез устройство, което позволява използването без участие на ръцете му или чрез системите за комуникация и управление, с които е оборудвано превозното средство. За нарушаване на тази забрана законът – чл.183, ал.4, т.6 ЗДвП (приложимата редакция ДВ, бр.19/2015г.) предвижда административно наказание „глоба”, в размер на 50 (петдесет) лева. Според изричната норма на чл.189, ал.2 ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

В случая, актосъставителят и свидетелят, посочени в АУАН са се подписали под съдържащите се в него констатации относно установените факти при извършване на нарушението. Към момента на съставяне на АУАН посоченият като нарушител – Д. В., не е възразил срещу съдържащите се в акта фактически констатации. Възражение срещу констатациите в АУАН касаторът е представил на 23.12.2024г., без обаче да сочи и да ангажира доказателства, които да ги оборват, поради което и е било възприето като неоснователно от административно-наказващия орган. В съдебната фаза на производството също не са били ангажирани доказателства, които да оборват фактите,

установени в АУАН и в НП. При това правилно решаващият състав на СРС е кредитирал свидетелските показания на актосъставителя, който е очевидец на нарушението и безпротиворечиво пресъздава непосредствените си възприятия относно правнорелевантните обстоятелства.

Настоящият решаващ състав намира за неоснователно възражението в касационната жалба, че в АУАН и в НП не е посочено конкретно мястото където е било извършено нарушението и с това е накърнено правото на защита на наказаното лице. Видно е от АУАН и от НП, че и двата акта съдържат детайлно и недвусмислено посочване на мястото на което е било установено нарушението на забраната, установена в чл.104а ЗДвП.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на EUR 85 (осемдесет и пет евро), на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН, във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и във вр. с чл.12 и чл.13 от Закона за въвеждане на еврото в РБългария.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав,

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №2785/22.07.2025г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 147^{-ми} състав по н.а.х. дело №4718/2025г.

ОСЪЖДА Д. С. В., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, представлявана от директора, с адрес: [населено място], [улица], сумата EUR 85 (осемдесет и пет евро) – разноски по к.а.х. дело №10712/2025г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.
2.